

Ločiti moramo med bogom ljudi ali makrosveta in razpršenim Bogom mikrosveta

O Bogu in jazu (2)

Pojem BOG je osnova osrediščenja tako posameznika kot skupnosti, zato je prav, da njegovo poimenovanje ni zmedeno. Danes pa ima BOG na stotine imen, ki jih različni narodi in posamezniki različno izpostavljajo kot edino točna. Namesto osi sodelovanja je pojmovanje pojma BOG osnova sporov in medsebojnega obračunavanja.

Rastlinam je BOG Sonce. Vsako jutro pozdravljajo njegov prihod in vsak večer se od njega poslavljajo, preden zapadejo v globok sen. Sonce je sokreator periodnih elementov z dolgo razpolovno dobo svojega obstoja, kot oblikovalec klastrov mikrodelcev in življenjskih procesov. Z drugimi zvezdami je močan sokreator zorenja materialnega sveta. Vse to je osnova nekdanjih panteističnih verstev. Sonca so med seboj relativno šibko povezana v TEVS (obrnjeno SVET). TEVS je lahko nekdanje ime boga.

Makrosvet je svet demonov, tudi izjemno lepih in modrih, a ti ne dosegajo sami po sebi absolutne ljubezni.

Sonca tvorijo telo superinteligence, prek katere usmerjajo, vodijo razvoj zavestnih procesov na ravni makrosveta. Tudi krščansko-katoliška cerkev prek obeležij svetišč – cerkve, kapelice, samostani ... – tvori energijsko mrežo enotnega telesa vere, ki v današnjem času zapostavljeno usiha, saj se bo nadomestilo z novim.

Tudi TELO ČLOVEKA je povezano s celoto (O) in z ELOM (sumerski EL), lastnostjo sveta, da iz drobirja E sestavlja lepoto (L). Simbol telesa je črka T. Energijo – etrski vidik materije – lahko poimenujemo tudi s »keter«, materija je kljub

morebitni navidezni nespremenljivosti namreč delujoča, aktivna navznoter v sebi sami ali navzven.

O DEMONIH – BOGOVIH MAKROSVETA

Ločiti moramo med bogom Ljudi, torej med bogom makrosveta, in dejansko božanskostjo razpršenega Boga mikrosveta, ki ima težnjo po ponovnem sestavljanju v ENOST. Boga ljudi tako lahko upodobimo, dejanskega Boga mikrokozmosa pa ne moremo, lahko le slutimo njegove težnje in hotenja. Ker je prisoten v vsem in je dejansko vse, sicer na različnih stopnjah dozorelosti, od najmanj do največ, so razprave o Adamu Kadmonu večinoma vrhunski napuh, saj Boga izživajo s svojo razlago, ki je v temeljih pomembno napačna. To pa je polje demonizma. Položaj boga ljudi namreč dobi vsak, ki ima pomembno večjo »težo duha«, od nadjaza ljudi določene skupnosti.

Vse, kar obstaja, ima svojo inteligenco, ki pa je lahko na zelo različnih ravneh. Zvezde imajo poleg izjemne inteligence tudi vrhunsko zavest. Tako je tudi Sonce našega osončja v primerjavi s Človekom neke vrste Bog, in Sonce komunicira z drugimi sonci ... Zemlja je Človeku boginja in njegov sokreator. Makrosvet je svet demonov, višjih in nižjih, tudi izjemno lepih in modrih, a ti ne dosegajo sami po sebi absolutne ljubezni.

Demonizem počiva na dejstvu »bolje nekaj kot nič, bolje navidezna ljubezen kot nikakršna« in pa »čas bo opravil svoje, saj zaceli vse rane«.

Vaza s simbolom razbitja „Našega vesolja“; Vazo hranijo v Muzeju Louvre

Keltski denar, KOLO – ENAKOKRAKI KRIŽ absolutnega;

dražba, Auktionshaus HD Rauch GmbH

avtor idej @ Vladislav Stres

Papež Benedikt XVI in njegova osnovna simbola. Nesposobnost biti enakokraki križ – absolutno zahteva dobo križanja (Jezusa na Križu).

ilustracija V. Stres

Ljudje se po demonizmu ločimo na:

- molčečo večino, ki v času kot »tiha voda bregove dere«;
- krstu zavezan idealizem, katerih demonizem je zaradi hrepenjenja do stvarstva na dnevni ravni najmočnejši (predvsem ženska energija);
- racionaliste materializma in manipuliranja z materijo, ki neposredno ne posegajo pomembno v področje etrskih energij (predvsem moška energija);
- sončne altruiste, razdeljevalce energij svojega k svojemu, s čimer sprožajo nova družjenja in rasti.

Demoni so torej kot sonca lahko izjemna modrost; najvišji na določeni stopnji sami povzročijo lastni propad, da se prečistijo skozi »ogenj« razpada (razkroj/smrt deloma napačnih idej povezovanja energij). Zavedajo se lastnih omejitev – predvsem horizontalnega obvladovanja materialnega sveta ter nesmrtnosti Uma.

O FENIKSU KOT VSTAJAJOČEM UMU

JAZ/IAZ je duhovni del človeka, ki telo zavestno vodi in mu pomaga v delovanju. Struktura dozorelosti plasti Jaza so različne. Dozorel IAZ prepozna najdozorelejši UM v svojem središču, prek katerega lahko spoznava božanskost nevidnega in tudi razpršeno nevednost sveta. Naučiti se moramo moliti k lastnemu Umu in samo prek tega dobimo tretje oko.

Naš središnji UM je porajajoča bit, ki podobno kot FENIKS iz pepela vstaja v lepoto. Otipljivo viden sijaj duhovno raj-

Boga ne moremo poimenovati, vsa imena samo razlagajo njegove lastnosti, in še to z različnih zornih kotov: TEOS, GOD, EL, ALAH ...

Feniks na denarju rimskega cesarja Trajana (117–118 n. št.)

ske ptice Feniksa je lahko v ognju nasprotovanj uničen, a zgorijo zgolj iluzije kot del oblačila Feniksa samega, predvsem pa se umakne – razprši v delu nedozorelosti tistih, ki ga napadajo. In ko kljub učenju zaidemo v lastni napuh lastnega vedenja in moči, sledi neizogibna upepelitev tega napuha. Podobno velja tudi za velike centre modrosti, ki se na določeni točki spozna, da se mora samouničiti kot supernova v vesolju.

Tudi JEZUS/IEZUS in kasneje tako imenovani sv. Sebastjani so lahko simbol, izraz visokega Uma, saj se ne naslanjajo na splošno razširjene programe spoznavanja resnice in je zato njih delovanje nevidno, posledično so s strani oslepele večine nezaželeni – izbrisovani, »upepeljeni«. Sv. Sebastjan, kot zaveznik in učenec »Drevesa življenja«, še dandanes kot Feniks stalno »vstaja iz pepela« v posameznikih kot slaba vest na pozabljeno nujnost soočanja »resnic«.

O BOGU MIKROSVETA

O Bogu mikrosveta lahko beremo: »Podoba Boga je najbližje podobi sonca, le da gre tu za veliko centralno sonce, ki ni v našem vesolju in je ljudem nevidno. Vendar Bog lahko stori tako, da bo to sonce ljudem vidno, in to bo storil. Tri dni in tri noči bo neprekinjeno sijalo sonce nad vsemi deželami sveta in to ne

bo naše domače sonce, bo Bog v svoji najčistejši pojavnosti obliki.«

Škof Evzebij iz Cezareje v četrtem stoletju se je zavedal pasti rezanih podob in pravilno ugotavljal: »Le duša je podoba Boga, in ta je brez oblike in lika.« Filozof Filon: »Bog je v Svoji nasebnosti (bistvu, bitnosti) povsem nespoznaven, presega človekovo zmožnost dojetja ...« – »Človek spozna svojega Boga samo po njegovem delovanju ...« – »... nedostopnost Boga po vidni obliki«. Upodabljanje »Boga« so lahko samo približki, ki lahko služijo samo za povezovanje obeh dimenzij sveta.

Tu je govor o BOGU SVETA, ki je razpršen med osnovne delce mikrokozmosa.

Bog postane razumljiv samo, če se pogovorimo o mikrokozmosu najčistejših oblik ljubezni, ki ga sestavljajo v enost. In ko se ti osnovni delci najdejo kot »materija« in »antimaterija«, se zlepijo v višjo generacijsko raven in dvignejo na sebi lastno samostojno stopnjo čiste zavesti.

Menim, da je pojem antimaterije ponesrečen, saj ne obstaja, na videz anihilacijske posledice pa ima dopolnjujoča materija, o kateri je tu govor. Težnjo po dopolnitvi najosnovnejših delcev, kar se izraža tudi v delovanju vsega, kar obstaja, razumemo, če si vesolje predstavljamo kot razbito vazo, »razkosano« na nepregledno število osnovnih delcev, ki se še naprej drobijo.

Gonilo vseh procesov je na eni strani neznosna praznina – absolutni vakuum, ki drobljenje nadaljuje, in na drugi strani hrepenjenja obstoječega. Hrepenjenja se izkazujejo kot gravitacija in delujejo kot protisila vakuumu in iščejo možnosti ponovnega lepljenja v prvotno enost. Silo spajanja prek absolutne ljubezni lahko poimenujemo s KRISTUS, protisilo razstavljanja pa SATAN. Celotno vesolje išče KRISTUSA, ki pozna odgovor, kako udeležiti absolutno ljubezen. In če kdo to najde, dobi njegovo občudovanje.

Vladislav Stres ✨